

SECDE VE GECE NAMAZI*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn., Kemâ yenbağî licelâli vechihî ve li-azîmi sultânih... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn muhammedini'l-mustafâ ve âlihî ve sahbihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin zevi's-sıdkı ve'l-vefâ...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى إِذَا كَانَ

سَاجِدًا

(البزار عن ابن مسعود)

RE. 79/6 (Akrabu mâ yekûnü'l-abdü mina'llâhi teâlâ izâ kâne sâcidâ.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, ihsanı, ikramı; dünyada, ahirette üzerinize olsun... Rabbim Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri cümlemizi, cümlelerinizi cennetiyle, cemaliyle müşerref eylesin... Peygamber-i zîşânımız, gözümüzün nuru, efendimiz, serverimiz, önderimiz Muhammed-i Mustafa (*Salla'llâhu aleyhi ve alihî ve selleme teslîmen kesîrâ*) Hazretleri'nin mübarek hadis-i şeriflerinden bir demet okumak üzere, böyle pazar günleri toplanıyoruz.

Bugün buraya çıkmamızın sebebi, orada tavan basık olduğu için hava yetmiyor, çok hararet oluyor. Camları açınca da üşüyor içeridekiler, boyunları tutuluyor, hasta oluyorlar diye sıhî sebeplerle bu tarafa gelmiş olduk. Yoksa durumu aynen muhafaza edebilirdik.

Bu hadis-i şeriflerin okunmasına başlamazdan önce, evvela Peygamber SAS Efendimiz'in ruh-u pâkine bizlerden bir hürmet, sevgi, saygı, bağlılık nişanesi olsun, hediye edelim diye... Sonra onun mübarek âlinin, ashabının, etbainin, ahbabının, ihvanının ve verese-i nebî olan mürşidin-i kâmilîn ve ulemâ-i muhakkikîn, sadât u meşâyih-i turûk-u aliyyemizin cümlesinin ruhları için;

Uzaktan, yakından otobüslere binerek, zahmetler çekerek, dağları dereleri tepeleri aşarak buralara bu dersi dinlemeye gelen siz kıymetli kardeşlerimizin ahirete göçmüş olan bütün müslüman geçmişlerinin, sevdiklerinin, yakınlarının ruhlarına hediye olsun diye... Bir *Fatiha*, üç *Ihlâs-ı Şerif* okuyalım öyle başlayalım, buyurun!

a. Kulun Allah'a En Yakın Olduğu Hal

Metnini az önce okumuş olduğumuz hadis-i şerif, *Râmüzü'lEhâdis* kitabımızın 79. sayfasının 6. hadis-i şerifi. Taberânî tarafından ibn-i Mes'ud RA'dan, İbnü'n-Neccar tarafından da Hz. Aişe-i Sıddıka Validemiz'den rivayet edilmiş. Buyuruyor ki Peygamber SAS Efendimiz:¹

أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى إِذَا كَانَ

سَاجِدًا

(البزار عن ابن مسعود)

RE. 79/6 (*Akrabu mâ yekûnü'l-abdü mina'llâhi teâlâ izâ kâne sâcidâ.*)

(*Akrabu mâ yekûnu'l-abdü mina'llahi teâlâ*)
“Kulun Allah'a en yakın olduğu vaziyet, durum, (*izâ kâne sâcidâ*) secdede olduğu zamandır.”

Yâni kul Mevlâsına yönelmiş, divanına durmuş, secdeye varmış, secdeye kapanmış; Allah'a en yakın olduğu vaziyet budur. Kulun Allah'a en yakın olduğu vaziyet, secde halidir.

¹ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.X, s.79, no:10014; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.VI, s.385; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.IV, s.335, no:1125; Taberânî, *Dua*, c.I, s.196, no:611; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.456, no:1288; Ebû Hüreyre RA'dan.

İbn-i Sa'd, *Tabakât*, c.II, s.255; Hz. Aişe RA'dan.

Keşfü'l-Hafâ, c.I, s.160, no:479; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.V, s.316, no:4205.

Secde tabii çok büyük bir kulluk alametidir. Çok güzel bir kulluk nişanesidir. Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne olan saygımızın, bağlılığımızın, kulluğumuzun ifadesi için alabileceğimiz en güzel durumdur. Allah bizi başı dik, eşref-i mahlûkat olarak yaratmış. Eşref-i mahlûkat ne demek? Yaratılmışların en şerefli si demek. İnsanoğlu eşref-i mahlûkattır. Nesiyle? İmanıyla, Allah'a bağlılığıyla, kulluğuyla en şerefli mahlûktur.

Kâfir olursa, esfel-i safilîne düşer, en aşağıya düşer.

أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ

(الأعراف ١٧٨)

(Ülâike ke'l-en'âmü belhüm edal) "İşte onlar hayvanlar gibidir; hayvanlardan da aşağıdır." (A'raf, 7/179)

Mümin olduğu zaman eşref-i mahlûkattır, başı diktir.

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ
وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ
مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا

(الإسراء ٧٠)

(Ve lekad kerremnâ benî âdeme ve hamelnâhüm fi'l-berri ve'lbahr) [Andolsun, biz insanoğlunu şerefli kıldık. Onları karada ve denizde taşıdık. (Ve razaknâhüm mine't-tayyibâti) Kendilerini

en güzel ve temiz şeylerden rızıklandırdık. (Ve faddalnâhüm alâ kesîrin mimmen haleknâ tafdîlâ) Onları yarattıklarımızın birçoğundan üstün kıldık.] (İsrâ, 17/70) ayeti ve diğer birçok ayet-i kerîmelerden, bunu net olarak biliyoruz.

Şimdi bu şerefli kul, yaratık, başı dik mahluk, bütün mahlukların efendisi olan ve bütün mahluklar emrine verilmiş olan... Develer, atlar, kuzular, kuşlar... Her şey insanoğlunun hizmetindedir. Onun için İbrahim Hakkı Erzurûmî Hazretleri cennet mekan Rh.A buyuruyor ki:

“—Hak teâlâ dû cihanı Benî Adem için, Benî Adem’i de kendi ma’rifeti için yaratmıştır.”

Allah-u Teâlâ Hazretleri iki cihanı, hem bu dünyayı hem ahireti Benî Adem için, şu Adem AS’ın evlatları olan biz insan cinsi için yaratmıştır. Bu dünya da bizim emrimizdedir ahiret de bize mükafattır. Yaptıklarımızın karşılığını bulacağımız yerdir. İki de bizim içindir. İki cihanı bizim için yaratmış, bizi de kendisi için yaratmış. Ve Benî Ademi de kendi ma’rifeti için yaratmıştır.

Yani niçin yaratılmışız? Allah’ı bulalım, bilelim, Allah’a güzel kulluk yapabilelim diye yaratılmışız. Yaratılışımızın hikmeti bu,

gayesi bu... O bakımdan kendi kıymetimizi bilmeliyiz. Bizden istenen şeyin ne olduğunu kavramalı, anlamalıyız. Yaradımıza karşı kulluk vazifemizi mükemmel yapmaya çalışmalıyız. Bizim bu kadar sadedir, bu kadar aşikardır, bu kadar nettir bizim dünya ve ahiret üzerindeki düşüncelerimiz. Görüşlerimiz bu

kadar apaçıktır. Herkes anlar bunu. Anlamamak mümkün değil.

“–Şu vücut senin eserin mi?”

“–Hayır, Allah’ın eseri...”

“–Yaşam, sağlık, afiyet senin eserin mi?”

“–Hayır, Allah’ın nimeti...”

“–Şu ağaçlar, çiçekler, nimetler, yiyecekler, hava, su senin eserin mi? Sen mi çalıştın yaptın bunları?”

“–Hayır ben istifade ediyorum, faydalanıyorum. Ben bunları hazır buldum. Benden evvel Allah yaratmış. Yeryüzünde bunların hepsini ben hazır buldum.”

O halde en küçük bir iyilik yapan insana bile centilmenlik, nezaket icabı, “Teşekkür ederim!” diyorsun da, kibarlık gösteriyorsun da seni yaratan, yaşatan, sayısız nimetlerine gark eden Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne teşekkürün yok mu, kulluğun yok mu?

Senin olmayan şeyi sana verene minnettarlığın yok mu? Senin zahmet çekmeden, senin eline verilmiş olan çok güzel şeyler, sonsuz derecede güzellikler.... Bunların vereni olan, bunları sana gönderen, nasib eden Allah-u Teâlâ Hazretleri’ne karşı bir jestin olmayacak mı? Tabii olması lazım.

Akıllı hiçbir insan şu benim söylediğim sözlerin karşısında duramaz. Hiçbir filozof şu sözlerin karşısında bir başka kaçamak noktası söyleyemez, ağzından çıkmaz. Böyle bir şey.

Biz her şeyi hazır bulmuşuz. Her şeyimiz yaradanımızdan, Allah-u Teâlâ Hazretleri'den. Tabii ona karşı da jestimiz, bir borcumuz var. Allah-u Teâlâ Hazretleri bize muhtaç değil ama bizim bir jestimiz var. Biz ona karşı güzel kulluk yapmamız lazım, yapmalıyız. Ona itaatkâr olmalıyız. Ona karşı gelmemeliyiz.

Babamıza karşı gelsek, herkes ayıplar bizi:

“—Ne kadar edepsiz evlat ya, babasına karşı geliyor.” Hocamıza karşı gelsek, herkes bizi ayıplar:

“—Utanmıyor mu ya hu, kendisine çeşitli bilgileri öğreten öğretmenine, muallimine karşı geliyor. Ne biçim küstah talebe bu!” derler.

Patronumuza karşı gelsek, bütün iş aleminde herkes der ki:

“—Şu çırağa bak, daha yeni işe girdi, patronuna karşı çıkıyor!”

Yani bunlara karşı çıkmak ayıp oluyor da, herkes bunu anlıyor da, niye Allah'a asi olan insanların herkes karşısına çıkmıyor?

“—Yâhu utanmıyor musun?” demiyor.

“—Ayıp değil mi yaptığın?” demiyor.

Niye yakasına yapışmıyor. Niye onu doğru yola çekmeye çalışmıyor yakasından. Tabii işin doğrusu budur amma insanlar küfür veya inkâr veya gaflet adet haline gelmiş. O adeti yaşıyor, düşünmüyor bile.

Düşünen herkes Allah'ın varlığını buluyor. Düşünenin bulmaması mümkün değil. İster batıda

olsun ister doğuda olsun. Amerika’da, Japonya’da, Hindistan’da, Avrupa’da, Almanya’da, Fransa’da, dünyanın neresinde olursa olsun filozofların hepsinin vardığı nokta bizim söylediğimiz noktadır. Bizim imanımızın, kuranımızın, Rasûlüllah Efendimizin bize gösterdiği noktadır.

“—E onlar niye bu kadar çalışıp, çabalayıp da zar zor bulmuşlar bu şeyi?”

Bozuk, toplumları bozuk, kafaları bozuk, imanları bozuk. Sen farkında değilsin, müslüman bir toplumun içinde yaşadığın için, öyle doğduğun için bazı şeyler senin için tabii. Allah birdir demek son derece tabii. Ama bir Avrupalıyı Amerikalıyı düşünebiliyor musun? Kollarından, bacaklarından alnından tahtaya çivilenmiş bir ölüye tapınıyor. Yani böyle kollarından, ayaklarından, alnından mıhlanmış. Çarmıh ne demek? Dört tane mih demek. Dört tane çivi ile alnından, iki kolundan, ayaklarından çivilenmiş bir ölü sembolüne tapıyor. Yok böyle bir şey. Böyle bir şey mantıklı değil.

Filozoflar deli divane oluyorlar, kızıyorlar. Münkir oluyor, inkâr

ediyor. Avrupalı filozofun inkârı bile normal. Çünkü karşısına sunulan inanç, doğru inanç değil. Doğru inanç olmayınca, akli mantığı kabul etmiyor, olmaz böyle şey diyor...

Avrupa’nın münkiri başka türlü, bir yanaştığın zaman hakkı kabul ediyor, müslüman bile oluyor.

Çağın en büyük filozofu diyorsun, Roger Garaudy bakıyorsun müslüman olmuş. Bakıyorsun

Yahudiliđi tanımış, Hristiyanlığı tanımış, felsefeyi tanımış, dinsizliği tanımış bir Meryem Cemile kalkıyor müslüman oluyor.

Neden? Dinimiz el-hamdü lillah akıl ve mantığın hayran kaldığı bir din. Çünkü dinimiz hak peygamber olan Peygamber-i Zîşânımız Muhammed-i Mustafa'dan bozulmadan bize kadar gelmiş. Herhangi bir şeyi yok. Ama hıristiyanların akideleri biliyoruz ki doğru tespit edilmemiş. Bir takım yalan yanlış akideler Hz. İsa'dan nice zaman sonra hıristiyanlığa girmiş. Ayıklamaya çalışıyorlar şimdi, uğraşıyorlar. İnciller bir sürü İncil. Tasfiye etmeye çalışıyorlar. Bazı ayetleri çıkarıyorlar, bazılarını ekliyorlar falan.

Olmaz. Doğrusu varken eğrisiyle tatmin olmaya çalışmak, yanlışla yalanla tatmin olmaya çalışmak olmaz. El-hamdü lillah sözümü, özümüz, inancımız, itikadımız, dinimiz son derece güzel. Bunu nasıl anlıyoruz? Anadan, babadan İslâm'ı öğrendiğimiz için anlamıyoruz muhterem kardeşlerim.

Bunu Yirminci Yüzyıl'ın ilimlerini okuduktan sonra, Avrupa'yı Amerika'yı gördükten sonra, o adamları tanıdıktan sonra, onların palavraları, efsaneleri, balonları söndükten sonra, onların hiçliğini gördükten sonra anlıyoruz. Tahkiki olarak anlıyoruz. Yani araştırıp araştırıp da hakiki bir imana ondan sonra gelmiş olarak. Yani an'anevi olarak, böyle tevatür etmiş olarak değil.

Onun için Türkiye'de en dindar insanlar, pro-

fesörler, münevverler, doktorlar, mühendisler. Bir anket yapın, üniversite talebeleri, Anadolu'da gidin bir yerde, bir toplantı yapın. En akli başında insanlar, hepsi gayet güzel meslek erbabı. Hayret ediyorsunuz. İstanbul'da öyle. Başka şehirlerde öyle. Bir ciddi konferans, bir şey yapın İslâm'la ilgili bir toplantı yapın, bakıyorsunuz son derece aydın, münevver, okumuş, kaliteli, vasıflı, ünvanlı insanlar.

Neden? En döküntü insanlar, cahiller, İslâm'dan uzak insanlar. Meyhaneleri dolduran, cahillikleri yapan. Hırsızlıkları, yüzsüzlükleri ve saireleri yapan onlar.

Şimdi bir insanın tabii Allah'ı tanıması lazım. Bilmesi, bulması lazım. Var ama onu idrak etmesi lazım. Ve ona itaat etmesi lazım. Çünkü insanlığa her şeyi veren Allah olduğu gibi CC, insanlığın yükselmesi için gerekli her çeşit güzel fikri öğreten de Allah'tır:

الرَّحْمَنُ عَلَّمَ الْقُرْآنَ خَلَقَ الْإِنْسَانَ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ

(الرحمن-٤-١)

(*Er-rahmân. Alleme'l-kur'ân. Haleka'l-insân. Allemehü'l-beyân.*) [Rahmân olan Allah Kur'an'ı öğretti.] “İnsanı yarattı, ona konuşmayı öğretti.” (Rahman, 55/1-4)

Bak beyanı, konuşmayı insana öğreten, o şartları hazırlayan ve öğreten, o sistemi kuran Allah-u Teâlâ Hazretleri. Her şeyi insanlığa veren Allah. İnsanlığın dünya ve ahiret mutluluğunun yollarını da peygamber gönderip insanlara

öğreten Allah.

Onun için, kulun her şeyi bilen Yaradanına itaat etmesi lazım. Yaratılışa karşı gelmemesi lazım. Akıntıya kürek çekmemesi lazım. İnat etmemesi lazım. Edepsizliği bırakması lazım. İtaat etmesi lazım. Allah'ın büyüklüğünü kavraması lazım, karşısında el pençe divan durması, ibadet etmesi lazım! Tabii ibadetin de el pençe divan durmak güzel bir jesttir. Ellerini bağlıyorsun:

“—Sen benim Rabbimsin, ben senin kulunum ya Rabbi!” diye karşısında el pençe divan duruyorsun, güzel. Ondan sonra rüku ediyorsun. Yarım eğiliyorsun. Reverans diyorlar ya batılılar. Yarım eğiliyorsun.

O rükû olmasa dünyada eğilmez başlar.

Mü'min başka kimsenin karşısında eğilmez. Bizim selamımız *es-selâmu aleyküm ve rahmetullah* demektir, öyle reverans meverans yoktur bizde. Elle işaret yoktur. Diyor ki Peygamber Efendimiz: elle işaret yapmayın. O şeyin işaretidir böyle avuçla işaret etmek falan batılıların işaretidir yahut yahudilerin selamıdır. Öyle yapmayın diyor. Bizde *es-selâmu aleyküm* dersin. Yani bir duyguyu ifade ediyorsun. Allah'ın selamı, huzuru, saadeti, esenliği senin üzerine olsun demiş oluyor. Güzel.

Şimdi rüku güzel. Allah'a el pençe divan durmak güzel. Onun karşısında, onun kulu olduğumuzu sembolize ediyor. Ama secde en güzeli. O eğilmez baş, o tertemiz alın Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin karşısında, azameti, celali, cemali karşısında yerlere koyuyoruz başımızı.

“—Ya rabbi sen öyle büyüksün ki ben sana sevgimi, saygımı böyle ifade ederim.”

Ne kadar tatlı bir durum, ne kadar güzel bir jest. Kul için Allahu Teâlâ Hazretleri’ne sevgisini, saygısını, bağlılığını, aşkını, şevkini gösteren başka ne olabilir?

Onun için secde sadece Allah’a olur, başka hiçbir şeye secde olmaz. Sadece ve sadece Allah’a olur. Secde başka hiçbir şeye olmaz. Var mı yapanlar? Var. batıda, doğuda, Japonlarda... Japonları filmlerden falan tanımaya başladık, Japonya’ya gitmedik ama görüyoruz. Birbirlerine sevgi saygı, secde ediyor.

Olur mu öyle şey ya? Bu baş öyle başkasının önünde eğilmez. Sadece Allah’ın karşısında eğilir. Başka türlü secde yok, rüku yok. *Es-selâmu aleyküm* dersin.

Halifenin huzuruna girmiş alimin birisi. Emevi halifelerinden birisi:

“— *Es-selâmu aleyke yâ filanca!*” diye ismiyle hitap etmiş.

Adam kıpkırmızı kesilmiş. Halife ya... Devletin başkanı. İsmiyle hitap ediyor karşısındaki. Kıpkırmızı kesilmiş hakaret gibi yani. Ondan sonra da alim geçmiş oturmuş karşısına. Daha beter kızarmış. Demiş ki:

“—Ya sen bana ne hakla ismimle hitap ediyorsun? Niye bana *yâ emire’l-mü’minin, yâ halîfe-i müslimîn* demedin de ismimle hitap ediyorsun?”

“—Efendim!” demiş, “Çünkü müslümanların senden memnun olmadığını gördüm, o yüzden

isminle hitap ettim.” demiş. “Müslümanlar seni halife kabul etmiyor ki. Geçtin başlarına, onun için isminle hitap ettim!” “—E niye ben emir vermeden, müsaade etmeden oturdun?” “—Peygamber efendimiz buyurdu ki: ‘Cehennemlik birisi görmek istiyorsanız, kendisi oturduğu halde karşısındakini ayakta tutana baksın. Bak kendisi oturmuş, onu ayakta tutuyor. Cehennemlik kimse görmek isteyen gitsin onun yüzüne baksın dediği için, seni cehennemlik görmek istemediğim için, Rasûlüllah’ın tarif ettiği durum sende olmasın diye ondan oturdum.’” demiş. Ondan sonra açmış ağzını, bir güzel nasihat etmiş ona ve ağılatmış. Adam başlamış hüngür hüngür ağlamaya. Bizim büyüklerimiz diyorlar ki: Alimin sultanın huzuruna gitmesi caiz olmaz, ancak bu alim gibi giderse olur. Ancak böyle giderse tamam, gitsin. Böylesine geç aslanım denir, dur denmez böylesine. Geç aslanım denir, ne diyeceksin. Çünkü sultana bile hak sözü söylüyor.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

² Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.527, no:4344; Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.471, no:2174; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1329, no:4011; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.19, no:11159; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.551, no:8543; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.II, s.352, no:1101; Hâmidî, *Müsned*, c.2, s.331, no:752; Kudâî, *Müsnedü’ş-Şihâb*, c.II, s.247, no:1286; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.I, s.358, no:1448; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXXIII, s.305; Ebû Saîd el-Hudrî RA’dan.

İbn-i Mâce, *Sünen*, c.II, s.1330, no:4012; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.VIII, s.282, no:8081; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.II, s.166, no:1596; Beyhakî, *Şuabü’l-İman*, c.VI, s.93, no:7581; Kudâî, *Müsnedü’ş-Şihâb*, c.II, s.248, no:1288; İbnü’lCa’d, *Müsned*, c.I, s.480, no:3326; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.V, s.176; Rûyânî, *Müsned*, c.III, s.337, no:1161; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Du-*

أَفْضَلُ الْجِهَادِ كَلِمَةٌ حَقٌّ عِنْدَ سُلْطَانٍ جَائِرٍ

(د. ه. عن أبي سعيد حم. ه. طب. عن أي أمامة ن. عن سمرة حم. ن. هب. ض. عن طارق مرسل)

RE. 76/11 (*Efdalü'l-cihâdi kelimetü hakkın inde sultânin câir*) “En faziletli, en üstün, en sevaplı cihad, zalim hükümdarın karşısında takır takır hakkı söylemektir.”

Gidersin karşısına, söylersin:

“—Bak bu yaptığın, şu şu bakımdan doğru olmuyor. Haramdır, günahdır. Hesabı vardır.”

Adamın birisi bir kadını dövüyormuş. Kimse de kurtaramıyormuş, büyük bir zorba. Evliyâullahtan bir zat, ihtiyar, zayıf, naif... Oruçtan, ibadetten, uykusuzluktan dal gibi ama... Gitmiş o zata bir omuz atmış. O kadını dövüp de kimsenin ayıramadığı zorbaya bir omuz atmış. Adam feleğini şaşırılmış, küt yere düşmüş.

“—Ya ne oldu sana?” demişler.

“—Vallahi bilmiyorum!” demiş. “O ak sakallı ihtiyar yanıma geldi, ‘Allah senin yaptığını görüyor!’ dedi. Feleğimi şaşırtdım. Dizimin dermanı kesildi, küt yere düştüm!” demiş.

afâ, c.VI, s.370; Ebû Ümâme RA’dan.

Neseî, *Sünen*, c.VII, s.161, no:4209; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.314, no:18850; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.435, no:7834; Ziyâü'l-Makdîsî, *elEhâdîsü'l-Muhtâre*, c.III, s.230, no:123; ed-Dûlâbî, *el-Künâ ve'l-Esmâ*, c.I, s.238, no:427; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XXIV, s.421, no:2939; Târik ibn-i Şihab Rh.A’ten.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.64, no:5511 ve c.XV, s.923, no:43588; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.172, no:457; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.198, no:3981.

Allah bizim her yaptığımızı görmüyor mu? O zulmün hesabını sormayacak mı? O kadıncağızı evire çevire pataklıyorsun meydan dayağı atıyorsun ama Allah bunun hesabını sormayacak mı? Bir hafta sonra ölmüş. O döven... Hayat elinde mi insanın? İşte böyle ölüp gidiverirsin.

Nice yüce, nice saltanatlı, nice debdebeli insanı ölüm nasıl böyle hor, zelil ediyor. Kara toprağın altına geçiriyor. Binâenaleyh ölmeden evvel ölmek lazım. Ölmeden evvel ölümü bilmek lazım ve ona hazırlanmak lazım. Böyle kibri, ücubu bırakmak lazım.

Tamam, alim böyle gidebilirse büyük heriflerin yanına gitsin. Aksi takdirde gitmesin, dalkavukluk yapacaksa gitmesin günaha girer. Çünkü zalimi dalkavuklukla desteklemek çok günah.

“—Bir fasık insana bir müslüman kalkıp da, ‘Ey efendim!’ dese, Arş-ı A’lâ zangır zangır titrer!” diyor Peygamber Efendimiz.

Niye fasıka efendim dedi. *Yâ seyyidî* dedi, efendi dedi diye. Öyle şey yok. Lafla bile şey yapmak yok.

Onun için secde sadece Allah’a yapılır ve secde hali kulun Allah’a en yakın olduğu andır.

“—Tamam hocam, anladık. Sonuç?”

Sen de çok secde et. Allah’a yakın olmak istiyorsan, sen de secde ehli ol. Secdeden uzak kalma, namazdan uzak kalma!

Millet namazı küçümsüyor veya ihmal ediyor. Tamam, bir kısmı var tembellikten. Bir kısmı var

diyor ki: “Pantolonu yeni ütölettirdim, namaz kılırsam ütüsü bozulacak. Pantolonum soba borusu gibi olacak.” Olsun be ne olacak ya? Yani bir pantolonun ütüsünden vazgeçemiyorsun. Allah sana bunca nimet vermiş. Bir pantolonun ütüsünden vazgeçemiyor millet.

Bir de ukelâ tipler var: Namaz zahirmiş. O kendisi aşkullahtan, muhabbetullahtan bahsediyormuş, namaz mühim değilmiş filan... Haa! Sana da bir meydan dayağı çekip de seni de eşek sudan gelinceye kadar ananı ağlatmak lazım.

Namaz önemsiz bir şey olsaydı, Kur’ân-ı Kerîm bu kadar ayette namazı emreder miydi?.. Peygamber SAS Efendimiz bu kadar namazın üzerinde durur muydu? Kendisi beş vakit namazı o kadar ihtimamla kılar mıydı? Hasta halinde iki koluna iki sahabî girerek hasta halinde bile camiye gelmeye bu kadar gayret gösterir miydi senin dediğin gibi olsaydı?.. Sen Rasûlullah’ın ayağının tozunun şeyi olamazsın. Sen kim oluyorsun?.. Aşkullahtan, muhabbetullahtan bahsediyormuş. Namaz önemli değilmiş. O sofuların işiymiş, şeriatçilerin işiymiş, bu güya daha yüksekmış. Sen küstahlıkta en yükseksin! Sen cehennem odunusun!.. Sen namazı inkar edince, namazın önemini küçümseyince sen en kötü insansın. Allah’ın ayetine karşı geliyorsun. Allah’ın tavsiyesine karşı geliyorsun.

Namaz bir insanı beş vakit doğru yola çeken, beş vakit yıkayan, temizleyen bir ibadet. Namaz dinin direği diyor Peygamber Efendimiz, beyefendi namazı küçümsüyor. Bir de mürşid geçiniyor. Var böyle rafızî, batınî sapık yolların

bir takım adamları var, millet de kaniyor. İşine de geliyor milletin. Tembel millet var ya namaz kılmayan, oruç tutmayan. “Mühim değil efendim diyor bu adam!” diye seviyor.

Kadınlara yağ çekiyor, diyor ki:

“—Efendim, mühim değil kalbin temiz olsun kâfi! Saçını örtme, eteğini uzatma!”

“—Oh, tamam, bu adam ne kadar iyiymiş. Nedir bu sakallı hocalardan çektiğimiz, işte bak bu müsaade ediyor!” diyor, millet onun peşine toplanıyor.

Toplanıyor ama şeytani söz söylüyor. Allah’ın emrini söylemiyor.

Onun için bu da bir imtihan tabii. Akıllı insan, sahtesini hakikisinden ayırması lazım. Sahte mürşidle hakiki mürşidi ayırt edemiyorsa, dalâlete düşüp de cehennemde yanmak hakkı olur o zaman. Madem ayırt edemedi, yan bakalım kütük gibi o zaman cayır cayır, gör. Namazı bırak, orucu bırak, içkiyi iç, başını aç... Ondan sonra;

“—Kalbim temiz!” de...

Senin kalbin temiz olsa, Allah’ın dinine sımsıkı sarılırsın. Böyle palavralar var yani. Kalp temizliğini öne süren, hoşgörüyü öne süren, günahlara müsamaha isteyen, haramları işlemeye fetva isteyen zihniyet var. Kimin Allah’ın haram kıldığı şeyi helal kılmaya hakkı var? Kimin Allah’ın emrettiği bir şeyi ortadan kaldırmaya hakkı var? Hem de bunu bir de inanç namına, dindarlık namına yapıyorlar.

Ha bunlar nasıl insan? İsviçre’de şu kadar bağısını, iki üç tane villaya tıkıp da cayır cayır yakan adam gibi işte. Hem dünyalarını yaktı, hem ahiretlerini yaktı. Öyle insana tabii olursa, böyle sonuca müstehak olur. Aklını başına.... Allah insana aklı niçin vermiş? Karşısına çıkan müşkil problemleri çözsün, doğruyu anlasın diye.

Evet muhterem kardeşlerim, secde ehli olacağız, namaz ehli olacağız, itaat, ibadet ehli olacağız, Allah’ın yolunda yürüyen insan olacağız. Bu bir.

b. Rabbinin Kula En Yakın Olduğu Zaman

İkinci hadis-i şerif:

Bunu Tirmizî hasen, sahih hadis diye rivayet etmiş. *Müstedrek*’te var, Ebû Ümâme’den ve Amr ibn-i Abese’den rivayet edilmiş bir hadisi şerif.

Demin okuduğumuz hadis-i şerifle bunun yanı yana olması da çok uygun düştü. Ne buyuruyor Peygamber Efendimiz bu ikinci hadis-i şerifte:³

أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الرَّبُّ مِنَ الْعَبْدِ فِي جَوْفِ اللَّيْلِ

³ Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.569, no:3579; Neseî, *Sünen*, c.I, s.279, no:572; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.II, s.182, no:1147; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.453, no:1162; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.III, s.4, no:4439; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.I, s.482, no:1544; Taberânî, *Müsnedü’ş-Şâmiyyîn*, c.I, s.349, no:305; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.LXV, s.135, Amr ibn-i Abese RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.I, s.618, no:1766; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.V, s.316, no:4204.

الْأَخِرِ فَإِنَّ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَكُونَ مِمَّنْ يَذْكُرُ اللَّهَ فِي تِلْكَ السَّاعَةِ فَكُنْ

(ت. ن. ك. عن عمرو بن عبسة)

RE. 79/7 (*Akrabu mâ yekûnü'r-rabbu mine'l-abdi, fî cevfi'lleyli'l-ahiri, feinisteta'te en tekûne mimme'n yezkûru'llàhe fî tilke'ssaati, fekün.*)

(*Akrabu mâ yekûnü'r-rabbu mine'l-abdi*)
“Rab Teâlâ Hazretleri'nin, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin kuluna en yakın olduğu zaman, Rabbin kula en yakın olduğu zaman, (*fî cevfi'lleyli'l-âhiri*) gecenin ortasının en son kısımları... Yani gece yarısından sonraki kısımlar.”

Cevf bir şeyin içi demek. Gecenin içinin son tarafları. Yani gece yarısından sonra, sabaha yaklaşan kısımlar. Bunun adı nedir? Türkçemiz'de bildiğimiz adı *seher vaktidir*. Seher vakti ne demek? Gecenin yarısından sonraki zaman demek.

Ama halkımız bazen seher vakti deyince... Ben de öyle anlıyordum küçükken. Seher vakti deyince, sanıyordum ki daha güneşin doğmadığı aydınlık zaman sanıyordum. Hayır!.. O sabah zamanı. Sabah zamanı başka... Seher vakti, daha sabah girmeden önceki zaman. Kısaca hatırunuzda kalacak gibi söylemek gerekirse, sahur zamanı...

Sahur zamanı ne demek? Kişinin uykusunu bölüp, kalkıp, yemek hazırlayıp, oruç için yemek yediği zaman. Ondan sonra;

“—Niyet ettim yarın oruç tutmaya ya Rabbi!” diyor, suyunu içiyor, niyet ediyor.

Ondan sonra tamam oruç başlıyor. İşte o sahura kalktığı zaman demek yani. Sahurla seher zaten birbirine benzeyen kelimelerdir. Aynı kökten çıkmadır. *Sahur*, seher vaktinde yenilen yemek demektir zaten. Faul vezninde. Seher vaktinde yenilen yemeğe sahur denilir.

Sabah vaktinde, içilen içkiye *sabuh* dedikleri gibi. *Sabuh* ne demek? Ayyaşlar akşam içerlermiş. Sabahleyin kalktılar, mideleri bulanıyor, ağızları zehir gibi acı, kafaları sallanıyor. Bir de sabuh içerlermiş. Sabahleyin bir içki. O zaman kafa çivi çivi söker dedikleri gibi, o zaman kafaları yeniden sarhoş olduğu için, hisleri dumura uğradığından hissetmezlermiş.

Bir *sabuh* var işte. O da *faul* vezninde. Yani sabahleyin içilen demek. *Sahur* da seher vaktinde yenilen yemek demek. Onun gibi... Yani dil izahı, kelime izahı yapıyoruz. Herkes bilsin diye.

Demek ki takvime bakacağız, imsak ne zaman kesiliyor, oruç ne zaman tutulacak diye... diyelim ki mesela bugünlerde nedir, beşe şu kadar kala, beş civarında oluyor. Tamam. işte o zamandan evvelki zaman... Kimin ne olduğu zaman? Rab Teâlâ'nın Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin kula en yakın olduğu zaman.

Deminki hadis-i şerifte ne deniliyordu? Kulun Allah'a en yakın olduğu vaziyet. Kulun Allah'a en yakın olduğu vaziyet secde zamanı, Allah'ın kula en yakın olduğu zaman seher zamanı

muhterem kardeşlerim! Seher vakti...

Diyor ki Efendimiz (*Feinisteta'te en tekûne mimme'n yezkûru'llahe fi tilke's-saati fekün*) “Eğer güç yetirebilersen, takat getirebilersen, yapabilirsen, başarabilirsen; bu saatte Allah'ı zikredenlerden olmayı başarabilirsen başar, yap!” diyor.

Demek istiyor ki karşısındakine: “Bu vakit çok kıymetlidir, bu vakitte uykunu böl de kalk, namazı kıl, zikrini yap!” demek yani kısacası. Ne tavsiye ediyor Peygamber Efendimiz? Saati kurup, sahur vakitlerinde Ramazan olmasa bile kalkıp o vakitte namaz kılıp, zikir yapmayı tavsiye ediyor.

Şimdi gelsinler bakalım karşıma, zikri inkâr edenler. Bak kaç tane, kaç tane, kaç tane ayet var, kaç tane hadis-i şerif var zikri tavsiye ediyor. Gelsinler karşıma zikre yan bakanlar. Gelsinler karşıma zikir erbabını tenkid edenler. Gelsinler karşıma o gazeteciler ki zikredenlere sanki vatan hainiymiş gibi, sanki hırsızmış, arsızmış, yüzsüzmüş gibi;

“—Yakalandılar hu çekenler!” diye gazeteye yazanlar.

Gelsinler bakalım... Sen kafir misin, mü'min misin?

Müslümanlığı kimseye bırakmazlar. Ramazan geldi mi Ramazan sayfaları tıklım tıklım dolar. Biraz sen ne biçim Müslümansın desen, biz de müslüman değil miyiz derler. Benim de dedem şöyleydi, babam böyleydi, anam böyleydi falan derler. Gelsinler bakalım.

Muhterem kardeşlerim! Bizim için dinimizi doğru öğrenmek kaynağı, iki tane mühim kaynak var. Bir Kur'ân-ı Kerîm. Oku Kur'ân-ı Kerîm'i ne emrediyorsa yap. Ben hiçbir şey demiyorum. Kur'ân-ı Kerîm oku diyorum. İki Peygamber Efendimiz'in sünneti, hadis-i şerifleri. Oku hadis-i şerifleri ne diyorsa onu yap. Göreceksin bak benim dediklerimin doğru olduğunu o zaman anlayacaksın.

Ankara'da münakaşa ettik çok kimselerle... Yani münakaşa dediğim, ben duydum onların yalan yanlış fikirlerini, onların yanlışlığını söyledim. Diyor ki:

“—Ben aleviyim, biz sizden daha iyi Müslümanız!”

Otobüste şoför, müşteriye diyor. İyi güzel, daha iyi müslüman olmak bizim memnun olacağımız bir şey. Keşke daha iyi müslüman olabilsen. Gittim yanına, dedim ki:

“—Siz Kur'an-ı Kerîm okur musunuz? Doğru söyle!” dedim.

“—Okuruz!” dedi.

Pekâla belki okuyorlardır ayda yılda bir... Pek okuduklarını sanmıyorum ama belki ölülerine falan okuyorlardır. Neyse.

“—Peki, namaz kılar mısınız?” dedim

“—Ne yalan söyleyeyim ağabey, kılmayız!” dedi.

Hele bir kılarım deseydin zaten ben sana gösterecektim. Namaz kılmıyor.

“–Peki, içki içer misiniz?”

“–Ne yalan söyleyeyim ağabey, içeriz!”

Tamam... Haa! Daha başka bir şey demedim. Daha başka şeyler de var, kendileri biliyorlar. Dedim ki:

“–Aziz kardeşim! Ben burada bir yolcuym, sen şoförsün. Ben otobüsten inince aramızda bir şey kalmayacak. Benim senden bir menfaatim yok. Ama ben İlâhiyat Fakültesi’nde hocayım. Eğer Kur’an’a inanıyorsanız...

“–İnanıyor musunuz Kur’an’a?”

“–İnanıyoruz!” diyor.

Tamam. Eğer Kur’an-ı Kerîm’e inanıyorsanız, Kur’an-ı Kerîm’i okuyun, emirlerini tutun!

“–Kim söyledi size içki içmeyi?”

“–Efendim, bizim dedelerimiz söyledi.”

Dede dediği, Alevî dedesi demek istiyor. Babasının babası manasına değil. Onların hocası makamında olan. Alevi dedesi.

Dedim:

“–Sizi ne dede kurtarır, ne baba kurtarır. Kur’an-ı Kerîm’i oku, Kur’an-ı Kerîm’de içki yasaksa, içkiyi içmeyeceksin.”

“–Niye namaz kılmıyorsunuz? Hz. Ali kılmadı mı, Hz. Hüseyin kılmadı mı namaz? On iki imam namaz kılmadı mı? Hepsi kıldılar. Siz niye kılmıyorsunuz? Kılacaksınız. Kim söyledi sana namaz kılma diye?..”

O söyledi, bu söyledi... Kim söylediyse, onun

kıymeti yok. Kur'an-ı Kerîm ne söylüyor? Önemli olan o. Peygamber Efendimiz ne söylüyor? Önemli olan o...

Bir de diyorlar ki:

“—Hz. Ali bizim namazımızı kıldı.”

Hz. Ali'nin ömrü şu kadarcık. Bu kadar ömürde, bu kadar alevinin namazını kılması mümkün mü? Sonra önce kendi çocuklarının namazını kılmaz mı? Eğer namaz kılması gerektiyse, Hz. Hasan'ın, Hz. Hüseyin'in namazını kılardı. Hz. Hasan, Hz. Hüseyin, on iki imam namaz kılmazdı, “Dedemiz, Hz. Ali bizim namazımızı kıldı...” diye. Onlar namaz kıldıklarına göre demek ki Hz. Ali çocuklarının namazını kılmamış. Sizin namazınızı mı kılacak yani? Çocuklarından üstün mü tutacak sizi? Böyle mantık mı olur? Böyle aptalca düşünce mi olur?

Ne yapacaksın? Kur'an'ı okuyacaksın kardeşim! Ahiretin mahvoluyor. Mühim olan ahiret. Dünya hayatında evet, tamam seni dışarıdan desteklerler, içeriden desteklerler, para alırsın, pul alırsın... Köylerine gidiyorum ben, pırıl pırıl köyleri. Sıvalı, badanalı. Yardım gelmiş. Öteki bizim sünni köylerine gidiyorsun perişan, orası güzel. Tamam, iyi güzel, olsun, tertemiz, pırıl pırıl, bakımlı, para var, tamam.

Dünyada kafirler, müşrikler senden de rahat. Fezada geziyorlar. Miami'de oturuyorlar. Haiti adalarında, Honolulu'da bilmem nerede... Yerli kızları oynatıp, keyif ediyorlar, zevk ediyorlar. Güneşin altında, kotralarda senden çok daha rahatları var.

Dünya mühim değil, ahiretin mahvoluyor. Dünyada bir insanın zevk safa sürmesi önemli değil. Ahiretin elden gidiyor. Kur'an'ı oku, Kur'an-ı Kerîm'e inanıyorsan, Kur'an'ı dinle. Hz. Ali'yi seviyorsan Hz. Ali'yi dinle. On iki imamı dinle. Başkası onlara aykırı söz söylüyorsa de ki:

“—Bu söz doğru değil! Sen bunu nereden çıkarttın? Bu sözü söylemeye ne hakkın var?”

Bir de birisi demiş ki... Ben tabii seyredemiyorum, seyahatim falan çok oluyor. Televizyonda konuşmalar olmuş, filan... Bir de demiş ki birisi:

“—Bana bakın! Bizi —alevileri yani— çok zorlamayın. Hıristiyanlığa geçeriz ha!” demiş.

E geçersen geç. Yani dünya üzerinde kâfir az mı? Sayısına biraz daha sayı katılır. Allah'ın senin dinine ihtiyacı mı var? Geçersen kendin mahvolursun. Hıristiyanlık matah bir din mi? Hıristiyanlar müslüman olup dururken, sen gidip Hıristiyanlığa geçiyorsun? Yani dini esas olarak senin bâtil fikirlerin, akiden, içkin, kumarın, bilmem neyin esas olacak. Onları değiştirmeyeceksin. Doğru olan yolu bırakıp eğri olan yolu, Hz. Ali'nin yolunu bırakacaksın, dinini bırakacaksın, başka dine geçeceksin. Böyle bir insan nasıl barınabiliyor aralarında. Böyle saçma şey mi olur. Yani bizden evvel kendi aralarında birileri bunlara:

“—Ya hu bu böyle şey olur mu?” niye demez bilmiyorum.

Evet Rabbin kula en yakın olduğu zaman gece zamanıdır. Gecenin son taraflarıdır, yani sahur zamanıdır. Saati kuracaksın, o saatte

kalkacaksın, bir... Uyumayacaksın, kalkacaksın.

(*Feinisteta'te*) "Güç yetirebilirsen! Er kişiyse, yapabilirsen yap!" diyor.

"—Yapamıyorum!"

Tamam çocuklar uyur, sen de uyu. Hastalar uyur, sen de uyu. Hasta mısın sen, çocuk musun? Değilsin. O zaman güç yetirebiliyorsan, er kişiyse, mert kişiyse, müslüman, mütedeyyin kişiyse, Efendimiz tavsiye ediyor işte:

"—Güç yetirebilirsen kalk!" diyor.

Saati kuracaksın, kalkacaksın, uykunu yeneceksin, nefsini yeneceksin. Sonra ne yapacaksın? Şu gazetecilerin aleyhte yazdıkları, çizdikleri zikirle meşgul olacaksın işte.

Hem de Tirmizi hasen, sahih hadis demiş. Şimdi bir de bizim ukala takımını vardır böyle bir takım radikal Müslümanım falan diyen tipler vardır. Lise tahsilli, dini tahsili yok. Hemen sorar:

"—Bu hadis sahih mi?"

Sahiş işte buyur, sayfası yetmiş dokuzuncu sayfa, yedinci hadis. Tirmizi'nin hasen, sahih hadisi. Yedin mi ayvayı! Bak ne diyor: zikret diyor. Gücün yetebilirse kalk, o vakitte zikret.

"—Eyvah! Şimdi biz de tarikat erbabı mı olduk? Biz de dervişlik mi yapacağız?"

Yapacaksın tabii. Dervişler niye dervişlik yapıyor? Allah'ın rızasını kazanmak için yapıyor. Sen de Allah'ın rızasını kazanmak istiyorsan, Efendimiz tavsiye ediyor. Güç yetirebilirsen kalk o vakitte, Allah'ın kula en yakın olduğu

seher vaktinde kalk da Allah de.

Yunus Emre'yi herkes seviyor. Tatlı söylemiş, benim gibi böyle sert değil. Savaşır gibi söylemiyor, Yunus Emre tatlı söylemiş. Herkes dinliyor ama anlamıyor.

*Dağlar ile taşlar ile Çağırayım Mevlâm seni
Seherlerde kuşlar ile Çağırayım Mevlâm seni.*

Söze bak. Seherlerde kuşlar ile çağırayım Mevlâm seni. Hiç seher vaktinde uyanık oldunuz mu? Köyde, yaylada, tarlada, bahçede. Kuşlar hepsi cıvıl cıvıl, cıvıl cıvıl, cıvıl cıvıl bir şamata, bir tatlı, bir güzel koro vardır ki. Onlar kalkmıştır, kuştur onlar kalkmıştır ama insanoğlu derin uykuda... Yunus Emre ne diyor? Seherlerde kuşlar ile çağırayım Mevlâm seni. Çağırarak ne demek? Dua etmek demek, zikretmek demek.

Deryalarda mâhi ile, Sahralarda âhu ile, Derviş olup yâ hû ile Çağırayım Mevlâm seni.

Deryalarda mahi ile... Mâhi balık demek. Sahralarda yani çöllerde ahû ile. Ahû ceylan demek. Yani denizlerde balıkla, çöllerde ceylanlarla.

Hadi, buyur şimdi. Yunus da çıktı ellerinden. Bir Yunus'a sarılıyordlardı, Yunus da oldu derviş, o da çıktı. O da oldu hûcu. Hû çekici. Bak açıkça ne diyor?

Derviş olup yâ hû ile Çağırayım Mevlâm seni.

Gitti Yunusları da ellerinden. Bize geldi yani. Onun için aziz ve muhterem kardeşlerim. Her şeyin aleyhinde konuşan insanlar var.

Ben anlıyorum, sapıtanların halet-i ruhiyelerini

düşünüyorum, tahlil ediyorum, anlıyorum onların mantıklarının nasıl çalıştığını...

Kolay değil, doğru yolu bulmak kolay değil. Allah'ın varlığı hakkında ileri geri konuşan, inkâr eden, müşrik olan, kâfir olan insanlar var mı dünya üzerinde? Var, çok. Tamam. Yani bir şeyin aleyhinde konuşmak bizi yıldırmasın. Biz inanıyoruz. Biz Allah'ın varlığını biliyoruz. Biz bulmuşuz, onlar bulamamış.

Peygamber SAS Efendimiz'i sevmeyen, aleyhinde olan var mı? Var. E aptallıklarından, cahilliklerinden, gafilliklerinden, hırslarından, kinlerinden, menfaatlerini bırakamadıklarından. Biz biliyoruz ki o Allah'ın hak Rasûlüdür. Hayatı pırıl pırıl. Avrupalı filozoflar hayran kendisine. Volter'in, Fransız filozoflarından falancanın, falancanın medhiyeleri var. Alman şairi Von Goethe'nin şiirleri var. Müslüman olduğu söyleniyor. Biz onun doğruluğunu biliyoruz.

Kur'an-ı Kerîm'in aleyhinde bulunanlar var mı? Var... Müsteşriklerden, misyonerlerden, şunlardan, bunlardan... Olsun. Kur'an-ı Kerîm'in hak kitap olduğunu biliyoruz.

Zikrin aleyhinde bulunanlar var mı? Var... Var ama biz zikrin Kur'an-ı Kerîm'de, Peygamber Efendimiz'in sünnet-i seniyyesinde tavsiye edilmiş bir ibadet şekli olduğunu biliyoruz. Kuru gürültüye pabuç bırakmayalım, ahiretimizi mahvetmeyelim. Hakkı batıldan ayırt edecek zekayı gösterelim. Aklımızı kullanalım, mantığımızı kullanalım. Osmanlı şairlerinden birisinin bir sözü var, diyor ki:

Âb-ı pâke ne zarar; Vakvaka-i kurbağadan!

Yani temiz suya kurbağanın vak vak demesi zarar vermez, pisletmez. Onlar vak vak desin, bize zararı dokunmaz. Bir de şu söz var: *İt ürür, kervan yürür.*

Kervan yürür, köpek de uzaktan hav hav hav... Bağırsın, kervan gidiyor. Yanına da yanaşamaz. Uzaktan bağıırır. Tamam, kervan yürür. Aklınızı başınıza toplayın ve başınıza topladığınız aklınızı da kullanın. Millet Yunus'u seviyor, ilahilerini okuyor, zikre gelince bucak bucak kaçıyor.

“—E ne oluyorsun? Hani Yunus'u seviyordun? Hani Yunus arifti...”

Aleviler de seviyor, biliyor. Aleviler Yunus bizim diyor. Onlar da seviyor. Gel o zaman Yunus sizinse bak “Derviş olup ya hu ile çağırayım mevlam seni.” Hadi seher vaktinde kalkalım, ya hu diyelim. Gel. O zaman bucak bucak kaçıyor. O zaman sen tutarsız bir insansın kardeşim ya hu! Kimi sevdiğin, niçin sevdiğin belli değil. Sevdiğin insana uymuyorsun. Hz. Ali'nin yolunda gitmiyorsun. Yunus Emre'nin yolunda gitmiyorsun. Hacı Bektaş-ı Velî'nin yolunda gitmiyorsun. Ben gidiyorum. O zaman benim doğru yolda olduğumu anla da o zaman gel yanıma. Bir de beni tenkid ediyor. Ben biraz bu sözleri fazla söylediğim için, bizim doçentlik tezimiz televizyonlarda, toplantılarda vs.lerde bahis konusu ediliyor falan.

Alevinin birisi bizim aleyhimizde konuşmuş. Ben kimseye düşmanlık yapmıyorum. Ben dinimizin gerçeklerini okuyorum. Bak okuduğum kitabın

ismi belli. *Ramuzu'l-Ehadis*. Sayfası belli, yetmiş dokuzuncu sayfa. Bu sözleri nereden aldığı belli. Meşhur alim, büyük alim İmam Tirmizi'nin rivayeti.. Söylenen sözün de vasfı belli. Hasen, sahih hadis-i şerif. Ravisi belli.

Daha ne istiyorsun kardeşim yani. İlimden hiç nasibin yok mu? Yani bir gerçek nasıl bulunur, bir polis cinayeti nasıl aydınlatır, yani bir ilim adamı, bir doktora yapan insan, bir profesör bir araştırmayı yapıp da sonucu nasıl çıkartır? İşte böyle çıkar bu sonuç, daha ne istiyorsun? Ne kızıyorsun? Delil gösteriyoruz.

Bunları niçin okuyoruz? Allah'ın rızasını bulalım, yolunda gidelim, sevdiği kul olalım, ahireti kazanalım diye okuyoruz. Neden okuyoruz bunları? Yani hoşça bir vakit geçsin diye mi okuyoruz? Pazar günleri bizim de eğlencemiz İskenderpaşa'da... Biraz da orada eğlenelim diye mi yapıyoruz?

Hayır, bu konuşmaları yapmamızın sebebi, hakkı bulmak. Sonra, hakkı buldun ne oldu? Bulduktan sonra da uygulamak.

Hakkı bilip, bulduktan sonra yapmamak o da ayrı bir suç. Bilip de yapmamak, o da ayrı bir suç değil mi? Bildiğini yapacak insan. Eğrilerle ömür geçireceğine, eğrileri doğrultup, doğrularla ömür geçirmesi lazım herkesin. Demek ki gazetecilerin hu çekenlere kızması, cahilliğindenmiş. Dini bilmiyorlar, hu çekmenin dindeki bir gerçek ibadet olduğunu bilmiyorlar. Allah bize gayret versin onları uyarmak, uyandırmak babında,,. Onlara da duydukları

sözleri anlayıp da insafa gelmek nasib etsin...
Allah hidayete erdirsin, ne diyelim.

c. Güzel Ahlâkın Karşılığı

Ve üçüncü hadis-i şerif. İbnü'n-Neccar Hz. Ali RA'den rivayet etmiş. Hz. Ali Efendimiz söylüyor. Ne buyurmuş Peygamber Efendimiz Hz. Ali'nin rivayet ettiğine göre:⁴

أَقْرَبُكُمْ مِنِّي مَجْلِسًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَحْسَنُكُمْ خُلُقًا

(ابن النجار عن علي)

RE. 79/8 (*Akrabüküm minnî meclisen yevme'l-kıyameti ahsenühüm hulükan.*) Bu üç hadis-i şerifi ezberlediniz mi, uyguladınız mı kurtuldunuz. Bak bu üçüncü hadis-i şerifi de kim rivayet etmiş Peygamber Efendimiz'den? Sürpriz: Hz. Ali Efendimiz.

(*Akrabüküm minnî meclisen yevme'l-kıyâmeti*)
“Kıyamet gününde bana oturma yeri bakımından en yakın olanınız...” En yakınıma oturacak kimse demek yani. Kıyamet gününde Rasûlüllah'ın yanına oturmak istemez misin? Sağ yanını sana ayırsalar, mest olmaz mısın? Cemalini

⁴Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.217, no:7035; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.235, no:485; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VIII, s.47, no:12666; Abdullah ibn-i Amr RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.VII, s.309, no:1941; Taberânî, *Mekârim-i Ahlâk*, c.I, s.9, no:6; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IV, s.62, no:1680; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.185, no:6735; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.233, no:7986; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.104, no:272; Amr ibn-i Şuayb babasından.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.10, no:5178; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.160, no:480.

görecek yakın bir yerde olmak istemez misin? Şu dışarıda olan arkadaşlar, içeride değilim diye üzülüyorlar. Keşke içeride olsak da doğrudan doğruya konuşmayı dinlesek diye. Rasûlüllah'ın yanında olmak istemez misin? “—Can veririm hocam, istemek ne demek, sorulur mu hocam? Hele bir yolunu göster de canımızı verelim!” der insan, değil mi? İşte yolu: (*Akrabukum minnî meclisen yevme'l-kıyameh*) “Kıyamet günü oturma yeri bakımından, koltuk bakımından en yakın olanlarıdır, (*ahsenühüm hulükan*) ahlâkı en güzel olanlarıdır.”

Rasûlüllah Efendimiz ahlâkı en güzel olanları yanına toplayacak, toplayacak... Ahlâkı fena olanlar, eksik olanlar, kusurlu olanlar uzaklarda, taa ötelerde kalacak. Belki cennete giremeyecek. İnsanları ekseriyetle cennete sokan sebep nedir? Peygamber SAS, bir hadis-i şerifinde buyuruyor ki:⁵

أَكْثَرُ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ الْجَنَّةَ تَقْوَى اللَّهِ وَحُسْنُ
الْخُلُقِ

⁵ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.363, no:2004; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.442, no:9694; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.224, no:476; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.108, no:289, 294; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.360, no:7919; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.324, no:2474; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.235, no:4914; Kudâî, *Müsnedü'ş-Şihâb*, c.II, s.137, no:1050; Tahavî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.IX, s.470, no:3787; İbn-i Ebi'dDünyâ, *el-Vera'*, c.I, s.93, no:135; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.379, no:1073; Ramhürmüzî, *Emsâlü'l-Hadîs*, c.I, s.159, no:132; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.VIII, s.470; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.60, no:2340; Begavî, *Şerhü'sSünneh*, c.VI, s.311; Ebû Hüreyre RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XVI, s.141, no:44071; *Câmiü'l-Ehadîs*, c.V, s.357, no:4283.

RE. 80/3 (*Ekseru mâ yüdhilü'n-nâse'l-cennete takva'llâhi ve hüsnü'l-huluk.*) “İnsanları ekseriyetle cennete sokacak şey, güzel huydur ve takvâdır.” İnsanları ekseriyetle cehenneme sokan nedir? Diyor ki Peygamber Efendimiz: ⁶

أَكْثَرُ مَا يُدْخِلُ النَّاسَ النَّارَ الْأَجُوفَانِ الْفَمُ
وَالْفَرْجُ

(حم. خ. فى الأدب ت. ه. ك. حب. هب. عن أبى هريرة)

(*Ekseru mâ yüdhilü'n-nâse'n-nâre el-ecvefân*) “Ekseriyetle insanları iki boşluk cehenneme sokar: (*El-femü*) “Ağzı...” Haram lokma yer, oradan cehenneme gider. (*Ve'l-fercü*) “Bir de iki bacağı arası...” İki bacağı arası sözünden maksat da namusunu koruyamadığı, Allah’ın istediği temiz bir hayatı süremediği için... Yani zina, vs. yaptığından dolayı girer diye bildiriyor. Güzel huyluluk çok önemlidir. Bizim bu

⁶ Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.363, no:2004; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.442, no:9694; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.224, no:476; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.108, no:289, 294; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.360, no:7919; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.324, no:2474; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.235, no:4914; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.137, no:1050; Tahavî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.IX, s.470, no:3787; İbn-i Ebi'dDünyâ, *el-Vera'*, c.I, s.93, no:135; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.379, no:1073; Ramhürmüzî, *Emsâlü'l-Hadîs*, c.I, s.159, no:132; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.VIII, s.470; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.60, no:2340; Begavî, *Şerhü'sSünneh*, c.VI, s.311; Ebû Hüreyre RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XVI, s.141, no:44071; *Câmiü'l-Ehadîs*, c.V, s.357, no:4283; RE. 80/3.

tasavvuf dediğimiz müessese, tarikat dediğimiz müessese nedir? Bir eğitim müessesesidir. Bu yedi asır Osmanlıların hayatının ortasındaydı. Yedi asır vardı. Son zamanda herkes dışladı, tekkeleri yıktı, medreseleri yıktı. Köye gidiyoruz Düzce’de... Muhammed Zâhid-i Kevserî Hazretleri’nin köyünü bulduk. Çok seviyoruz adamcağız. Mısır’da yaşamış, büyük alim. Hicret etmiş buradan Mısır’a, Mısır’da almış eline kalemi, öyle eserler yazmış ki... Mısır ahalisi, Arap alemi, bizim memleketten gitme şahsın ilmine, irfanına hayran kalmış. Çok büyük zat. Bizim Nakşî tarikatından.

Şimdi gidelim dedik, Düzce’de Zâhid-i Kevserî’nin köyünü bulalım! Bulduk. Camisi? Camisini de bulduk, tamam. Bir de medresesi varmış, köy dememiş, dağ dememiş mübarek, köyünde bir de medrese yaptırmış, talebe yetiştiriyormuş.

Medrese nerede? Yerle bir etmişler. Nedir bu sizdeki medrese düşmanlığı, ilim düşmanlığı? Utanmıyor musunuz? Kültür düşmanlığı olur mu ya? Yıkanlara söylüyorum. Size söylemiyorum yani. Utanmıyor musunuz bir eğitim müessesesi yıkmaya utanmıyor musunuz? Medreseler çingenelelerin istilasına uğramış, yıkılmış. Kitapların üstünde çocuklar hoplamış, zıplamış. Gözlerimle gördüm.

Nevşehir’in, Gülşehir kasabasında dediler ki: “— Bir kütüphane var, yazma eserler var içinde...”

Aman ben de yazma eser aşığıyım, atladım gittim. Orada bir hafta kadar çalıştım, yazma

eserleri bir bir inceledim. Altın yaldızlı, meşin kapaklı, şaheser eserler. Neden? Oradan bir sadrazam yetişmiş, oraya hizmet etmiş, cami yaptırmış, çeşme yaptırmış, hamam yaptırmış, kütüphane yaptırmış, kütüphanesinin içini güzel kitaplarda doldurmuş filan... Ama torunlarda hayır yok, yapılan hayrı devam ettirememişler.

“—Hocam!” dedi orada bana bir ahaliden bir şahıs. “Hocam, sizin bu kıymet verdiğiniz, öpüp başınıza koyduğunuz bu altın yaldızlı kıymetli kitaplar var ya... Bu kitapların üstünde bizim çocukluğumuzda çocuklar hoplayıp, zıplayıp oynardı!” dedi.

Yahu çocuk oynatacak başka yer bulamadınız mı? Bir tane akıllı çıkıp da:

“—Heyt! Çık oradan bakayım!” diyemedi mi çocuklara... “Kitap o, günahdır!” diyemedi mi?

Dememiş. Yani tarihin içindeki dedeye bak, oraya kütüphane

yapıyor, kitaplar vakfediyor. Tarihin şimdiki zamanındaki toruna bak, kitapların üstündeki çocukları zıplarken görüyor, bir şey yapmıyor.

“—Hocam senin bu çok sevdiğin kitapların sayfalarını, leblebiciler külah yapıyordu!” dediler.

Cart kıvırıyor, yüz lira sarı leblebi içine. Ayçiçek... Çıt çıt yapacak, püf diye üfleyecek. Yâhu bu kitaplar antika, insaf...

Camiye girdim, tarihi eserler var, yaldızlı çok büyük hattatların eseri. Bir vali gelmiş, hain bir vali...

“—Bu Arap yazılarını indirin!” demiş.

Yâhu bu Arap yazısı değil ki, Arabın Gülşehir’de ne işi var? Bunlar senin dedelerinin eseri. Arap değil ki onu yazanlar, en büyük hattatlar. Sadrazama en güzel eserini sunmuş. Nerede bu duvarlardaki kıymetli, el yazısı hat eserleri, nerede?

Demiş ki Nevşehir’in valisi:

“—Bu Arap yazılarını duvarlardan sökeceksin!” demiş müezzine.

Müezzin de çıkmış, sökecek ama nasıl söksün, ecdad onu kurşun dökerek o zamanın çivileriyle duvara dondurmuş, kurşunla dondurmuş. Sökememiş tabii. Ay başında maaş almaya Nevşehir’e gitmiş, vali sormuş:

“—O Arap levhalarını indirdin mi duvardan?”

İsmini bilsem, ismini de teşhir edecektim o alçak valinin ama ismini unuttum. Müezzin demiş ki:

“—Efendim, merdiven dayadım, sökmek istedim, ecdad onu öyle bir sağlam şey yapmış ki sökmeye güç yetiremedim.”

Muhasebe müdürüne demiş ki:

“—Bu müezzinin maaşını verme, benim emrimi tutmadı.” O ay maaş alamamış müezzin.

Ne yapayım hocam, maaşım kesilince gittim demir testeresi buldum, o levhaların arkasındaki demirleri garç gurç, garç gurç, ellerim yara oldu, söktüm oradan nihayet maaşı almak aşkına!” diyor. Onu yapmış.

“–Nerede levhalar?” dedim.

“–Bilmem, merdiven altında olabilir...” filan diyor.

“–Getir bakayım!” dedim.

Bir tane levha getirdi şöyle elli altmış cm ebadında bir levha, üstünde bir şey görünmüyor. Bakıyorsun, taba rengi, deve tüyü rengi, üstü böyle kapalı. Yani toz yapışmış, rutubet yapışmış, toz yapışmış, rutubet yapışmış... Deve tüyü renginde, açık kahverengimsi bir şey. Bir şey görünmüyor. Tabii ben ortasını ellesem biliyorum bozarım diye kenarını şöyle parmağımla yavaş yavaş, yavaş yavaş ayıkladım. Altında altın yaldızlı muhterem kardeşlerim, yani milyonlarca lira değerinde... Milyonlarca lira değerinde levha. Hem de o zamanki hattatın kendi imzasıyla olduğu için antika. Yani ben deyim elli milyon, siz deyin yüz milyon, öteki desin iki yüz milyon değerinde. Vali onları duvardan söktürmüş, o merdiven altına attırmış.

Bunları nereden açtık bilmiyorum, kimseye çatmak maksadım değildi ama Allah söylettiriyor. Çünkü suçlar cezasız kalmamalı.

Ben bir devlet başkanı olsam onların hesabının hepsini sorarım. Çanakkale’deki Fatih Sultan Mehmed’in yaptırdığı kalenin kapısındaki kitabeyi kazımış alçak! Eski yazı diye... Senin şimdi kullandığın yazı Latin yazısı, o hiç olmazsa Kur’an yazısı. Utanmıyor musun?

Sultanahmet’te Cevrikalfa İlkokulu var, Çanakkale’ye gitmenize lüzum yok. Cevrikalfa İlkoku-

lu'nun, Sultanahmet'e bakan tarafındaki çeşmenin üstündeki kitabeye bakın ne olmuş. Harf devrimi yaptık diye birisi oradaki tarihi kitabeyi kazımaya kalkmış. Öyle şey olur mu? İngiliz yapmazdı, vallahi yapmazdı. Yapmıyor zaten. Mezar taşlarını İngiltere'de satıyorlarmış şimdi. Eyüp Sultan'dan topluyormuş açığızler, İngiltere'de haraç-mezat pahalı pahalı satılıyormuş.

Bizim yazma eserleri turistler topluyor götürüyor, onlar kıymetini biliyor. Eğer onlar kıymetini bilmeseydi bizim herif-i nâşeriflerin bunun kıymetini anlayacak kafası yoktu. Avrupalılar bilince, "Ha bu işin içinde bir bit yeniği var!" diye o zaman akılları başlarına geldi. Yoksa anlamayacaklardı.

Evet muhterem kardeşlerim, ne dedik? Yani ahlâkın güzel olması için, tarikat bir mekteptir dedik. Eskilerin de yedi asır Osmanlı terbiyesi, medreseden ilim almışlar, tekkeden de ahlak öğrenmişler. Bunların hepsine düşman olunmuş dedik. Medreseler yıkılmış dedik.

Gittik Zâhid-i Kevserî'nin köyüne, cami duruyor, medreseyi yıkmış. Ya hu be adam medrese dursun da sen başka bir işte kullan, ilkokul yap hiç olmazsa yani. Taştan topraktan ne istiyorsun? Ne kadar... Ama bunda sizin de kusurunuz var. Yani sizin değil de babanızın kusuru var, bilmem kimin kusuru var. niye? "Böyle yapmayın!" demesi lâzımdı. Tüm münevverlerin kusuru var. "Yâhu kültürümüz mahvoluyor!" demesi lazımdı. "Bu bizim kültürümüz!" demesi lazımdı.

“—Efendim, dilimizden yabancı kelimeleri atacağız!”

Ne yabancı kelimesi ya senin kullandığın kelimeleri Arap o manaya kullanmıyor ki. Senin dedenin dili. Osmanlıcasını da

seveceksin, ağdalı kelimesini de seveceksin, hepsini seveceksin. Deden, tarihin senin, mazin.

Levhayı da seveceksin, camiyi de seveceksin, çeşmeyi de seveceksin, medreseyi de seveceksin; ebruyu da seveceksin, çiniyi de seveceksin. Mazin, kültürün senin. İşte böyle müesseseleri tahrip etmişler.

Şimdi ahlâkı öğreten bir müessese biliyor musunuz siz? Stenografi öğretiyorlar, bilgisayar öğretiyorlar, radyo tamir şeyi öğretiyorlar, bilmem dersaneler var, şunlar var, bunlar var. Ahlak öğreten bir müessese var mı? Yok... Ahlâk öğretilmeden bir millet yükselir mi, ahlaksız bir millet... Yükselsemez. Bari yıktın, yerine yenisini yap.

Tarikat, düşman. Kissinger Amerika’dan geliyor da tekkeyi açınca kimsenin gık demeye hakkı olmuyor. Kissinger’e bir şey diyemiyorlar. Biz açmaya kalksaydık, bak şeyh efendi tekke açıyor diye kıyamet kopardı ilerici gazetelerde. Kissinger geliyor, Amerikalı Yahudi. O zaman bakanlar da gidiyor, herkes gidiyor... Kissinger tekkenin açılışına geliyor, tekke üzerine konuşmalar yapılıyor orada. Ama bir İslam devletleri toplantısına bizim temsilcimiz Kur’an okunduktan sonra gidiyor, laikliğe aykırı diye.

Yazıklar olsun, senin kafan hiç yok, sen hiç

münevver değilsin. Yâhu o kadar devleti çağırmışsın, kültür sarayında toplantı yapıyorsun, Kur'an'da da hazır bulun ne olacak yani? Babası din adamı, oraya gelmeyen adamın. Laiklik elden gidecek diye korkuyor. Laiklik elden gidecek diye eski reis-i cumhurlardan bir tanesi babasının cenaze namazını kılmamış Adapazarı'nda.

Birisinin de babası gene din adamı, Kur'an okunduktan sonra toplantıya gelmiş, korkuyor. Ya hu sen paşasın be! Hiç mi yüreğin yok? Kuş kadar da yüreğin yok mu? Kur'an okunurken gir... Bak Çiller nasıl başını örtüyor, Kudüs'e gittiği zaman. İki rekât Mescidi Ömer'de namaz kılmış, iki rekât Mescid-i Aksa'da namaz kılmış. Kadın kadar olmadı mı senin yüreğin?

Evet muhterem kardeşlerim. İnsan aklını başına toplarsa toplar; toplamazsa, şeytanın maskarası olur, ele rezil rüsva olur. Aklımıza başımıza toplayacağız, şahsiyet sahibi olacağız. Dünya üzerinde bizim kadar kültürü yüksek, bizim kadar dini temiz başka bir millet yok. En yüksek milletiz, kıymetimizi bilelim! Allah bize vermiş bu payeyi, kimsenin bir şeyden haberi yok.

Peygamber Efendimiz'e en yakın olacak, en yakınına oturacak kimse, kimlermiş? Ahlâkı en güzel olanlarmış. Yâhu bizim bugün okuduklarımız yeter bize ya! Üç şeyi öğrendik: Kulun Allah'a en yakın olduğu vaziyet, Allah'ın kuluna en yakın olduğu zaman ve müslümanın kıyamet gününde Rasûlüllah'ın en yakınında olmasının şartı. Yetmez mi bu üç güzel şey? El-hamdü lillâh, çok şükür bugünkü bu hadis-i

şeriflere, bu derse, bu dinleyenlere, bu söyleyenlere. Allah'ın büyük nimeti bu, el-hamdü lillah.

Kul ne zaman Allah'a en yakın oluyormuş, hangi vaziyette? Secde halindeyken. O halde secdeyi, namazı, niyazı kıymetini bilin, bırakmayın, geçirmeyin. Namazı seremoni olarak, jimnastik, idman hareketi gibi kılmaktan kurtarın yakayı, paçayı. Biraz namazın zevkine varın. Allah deyince tüyleriniz diken diken olsun. Sübhànallah deyince gözlerinizden yaşlar aksın.

Sübhànallah hayranlık kelimesidir. "Hayranım sana!" demek ya, anlamıyor musun? (*Sübhàne rabbiye'l-azîm... Sübhàne rabbiye'l-a'lâ...*) derken, ne dediğinin farkında değilsin. Ayıp değil mi bu kadar cahillik?.. Namazın, niyazın kıymetini bilin, bir...

Gecenin kıymetini bil ve zikrin kıymetini bil, sahur vaktinde kalk da sen de dağlar ile, taşlar ile, kuşlar ile Allah de! Hepsi Allah diyor çünkü. Niye dağlar ile taşlar ile Allah deyim diyor Yunus Emre?

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ

تَسْبِيحَهُمْ

(السراءءءء)

(*Ve in min şey'in illâ yüsebbihu bi-hamdihi*)
"Allah'ı

zikretmeyen hiçbir mahluk yok. Hiçbir yaratık yok; (*ve lâkin ha tefkahûne tesbihahüm*) yalnız

siz anlayamıyorsunuz tesbihini!” (İsrâ, 17/44) buyuruyor Allah...

Sen taşı taş mı sanıyorsun, ağacı ağaç mı sanıyorsun? Hissiz mi sanıyorsun, duygusuz mu sanıyorsun? Evet materyalist mantıkta bize öyle öğretildi ama değil. Onun da kendine göre bir varlığı, bir şahsiyeti var. Dinimiz de böyle söylüyor, hepsi tesbih ediyor diyor. Dağlar tesbih ediyor, taşlar tesbih ediyor, kuşlar tesbih ediyor, ağaçlar, yağmur, bulut, ay, güneş, yıldız, dünya hepsi tesbih ediyor.

Sen çok akıllısın, sen korkuyorsun, tesbih etmiyorsun, zikretmiyorsun. Öyle akıl mı olur? Allah'ın verdiği akıllı böyle mi kullanır insan. Seher vakitlerinde kalk da biraz dergâh-ı izzete yönel de Allah-u Teâlâ Hazretleri'ne yalvar da bu hali sende alsın, kurtarsın seni.

Üçüncüsü: Ahirette Peygamber SAS Efendimiz'e yakın olmak istiyorsan, yanına oturmak istiyorsan, iltifatına ermek istiyorsan, ahlâkını güzelleştir. Ahlâk nerede güzelleşir? Tekkede güzelleşir. Tekkede güzelleşir, tekke adabı öğrenir insan.

Çok yaşlı köylü kadınlar tanıdım. Hocamızla muhtelif yerleri gezerken. Vallahi, billahi öyle profesör gibi arif, tatlı dilli, güleç yüzlü insanlar. Neden? Tekke terbiyesi görmüş.

Çok profesörler, ünvanlı insanlar gördüm. Dervişin ayağının pabucunun altındaki çamur bile olamaz. İnsan paşa olabilir ama insan olmak zordur. İnsan müdür olabilir, bilmem ne olabilir ama kâmil insan olmak başka şeydir

muhterem kardeşlerim. Onun için ahlakınızı güzelleştirmeye gayret edin, kötü huylarınızı atmaya çalışın, güzel huyları almaya çalışın ki Rasûlüllah'ın sevdiği ümmet olasınız.

Fatiha-i şerife, mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
06. 11. 1994 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)



SERVER
KÜRSÜ